

ಹಲವು ಜೀವ ಕೋಶಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿ
ಕಾಂಡವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ತೃಣ ಬೀಜ
ಪ್ರಸರಿಸಿ ಸಾಯುವ slime mould

ಮತ್ತೊಂದು ಜಾಗಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಜೀವವನ್ನು ಪ್ರಸಾರ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಹಲವು ಜೀವಕೋಶಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬಂದು, ಒಂದು ಕಾಂಡದಂತಹ ಅಂಗವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ ಅದರ ತುಟ್ಟ ತುದಿಯಲ್ಲಿ microspore ಅಥವಾ ತೃಣಬೀಜಾಣುಗಳನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಿ, ಅವನ್ನು ದೂರಕ್ಕೆ ಹಾರಿಸಿ ಪಸರಿಸುತ್ತವೆ. ಆ ಬೀಜಾಣುಗಳು ಹೊರಗೆ ಹರಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಇಡೀ ಕಾಂಡದ ಎಲ್ಲ ಜೀವಕೋಶಗಳು ಸತ್ತುಹೋಗುತ್ತವೆ. ಹಲವಾರು Pseudoamoeba ಕೋಶಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬರುವುದಾಗಲಿ, ಕಾಂಡವನ್ನು ರಚಿಸುವುದಾಗಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಬೀಜಾಣುಗಳ ಸೃಷ್ಟಿ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಪ್ರಸಾರಕ್ಕೇಂದೇ ನಡೆಯುವ ಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿದ್ದು, ಅ ಕರ್ತವ್ಯ ಮುಗಿದ ನಂತರ ಕಾಂಡದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇಲ್ಲವಾಗಿ ಅದರ ಎಲ್ಲ ಕೋಶಗಳು ಸಾಯುತ್ತವೆ. ಸಾವಿನ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಿದ್ದೇ ಹೀಗೆ.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಪುನರಾಭಿವೃದ್ಧಿಯ ನಂತರ ಜೀವಿಗಳು ಬದುಕಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇದು ಎಲ್ಲ ಪ್ರಭೇದಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸತ್ಯವೇ? ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಹಾಗೆನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಮಾನವರಲ್ಲಿ, ಹೆಂಗಸರು ಮುಟ್ಟು ನಿಂತಮೇಲೂ, ಅಂದರೆ ಪುನರಾಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಸಾಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಮೇಲೂ ದಶಕಗಳ ಕಾಲ ಬದುಕುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ, ಅವರು ಆ ಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಪುನರಾಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಮತ್ತೊಂದು ಮಜಲಿಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಾರೆ: ತಾವು ಗಳಿಸಿದ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಅನುಭವವನ್ನು, ಅದರಲ್ಲೂ ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಿದಾಗ ಅವರನ್ನು ಬೆಳೆಸಲು ಸಹಾಯಕವಾಗುವ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಅನುಭವವನ್ನು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ತಮ್ಮದೇ ವಂಶವು ಉಳಿದು ಬೆಳೆಯುವಂತೆ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪುನರಾಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಕರ್ತವ್ಯವೇ. ಅವರು ನೇರವಾಗಿ ಪುನರಾಭಿವೃದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದಿದ್ದರೂ ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ತಮ್ಮ ವಂಶದ ಏಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಳ್ಳುವ ಕಾರಣದಿಂದ ಬದುಕುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ವಯಸ್ಸಾದ ಗಂಡಸರು ಕೂಡ ತಮ್ಮ ಅನುಭವದಿಂದ ಸಂಸಾರದ ಏಳಿಗೆಗೆ ಅನುಭವದ ಹೆಗಲು ಕೊಟ್ಟು ವಂಶದ ಪುನರಾಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಪ್ರಕಾರವನ್ನು ಮಂಗಗಳು, ಆನೆಗಳು, ಚಿಂಪಾಂಜಿಗಳು, ಮುಂತಾದ, ಕುಟುಂಬಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಭೇದಗಳಲ್ಲೂ ಕಾಣಬಹುದು.

ಕಾಫಿ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆ

ವಿಕಾಸವಾದದ ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನನಗೆ ನಮ್ಮ ಮನೆ ಬಳಿಯ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಆ 'ಅಜ್ಜಾತ' ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಂಡಾಗ 'ಈತ ಏಕೆ ಬದುಕಿದ್ದಾನೆ?'

